

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

15647 *Llei Orgànica 7/2012, de 27 de desembre, per la qual es modifica la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal en matèria de transparència i lluita contra el frau fiscal i en la Seguretat Social.*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegem i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei orgànica següent i jo la sancione.

PREÀMBUL

I

El Codi Penal, tal com assenyala l'exposició de motius de la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, tutela els valors i principis bàsics de la convivència social, i el seu contingut ha de ser ajustat als canvis i a les noves necessitats de la situació actual.

L'eix dels criteris que inspiren la present reforma es correspon amb el reforçament de la transparència de l'activitat de l'Administració i del règim de responsabilitat de partits polítics i sindicats, que s'inclouen dins del règim general de responsabilitat penal de les persones jurídiques del qual, fins ara, estaven exclosos; i, d'altra banda, amb la millora de l'eficàcia dels instruments de control dels ingressos i del gasto públic, que es revela com un element imprescindible del conjunt de mesures adoptades amb motiu de la crisi econòmica, especialment severa en l'àmbit europeu, i més en concret en el cas espanyol, com també amb la necessitat d'acompanyar estes mesures de les reformes necessàries en els sectors o activitats econòmiques afectats; activitats econòmiques en les quals, d'altra banda, hi ha una percepció del frau més gran i que són precisament on s'han d'adoptar les reformes penals concretes.

A este efecte, en l'àmbit penal es fa necessària una profunda revisió dels delictes contra la hisenda pública i contra la Seguretat Social, regulats en el títol XIV del Codi Penal. Els objectius de la reforma en l'àmbit tributari són: la creació d'un tipus agreujat que oferisca resposta als fraus d'especial gravetat i que eleve la pena de presó fins a una duració màxima de sis anys, la qual cosa, al seu torn, fa que el termini de prescripció de les infraccions més greus siga de deu anys; possibilitar la persecució de les trames organitzades de frau fiscal facilitant-ne la denúncia immediata una vegada s'ha arribat a la quantitat mínima de defraudació; incrementar les possibilitats de cobrament del deute tributari impagat evitant la paralització del procediment administratiu pel procés penal; introduir millores tècniques en la regulació de les defraudacions a la hisenda i als pressupostos de la Unió Europea; evitar la denúncia davant dels jutjats dels obligats tributaris que han regularitzat, de manera completa i voluntària, la seua situació tributària. També es preveuen mecanismes per a rebaixar la pena per als imputats que, una vegada iniciat el procés penal, satisfacen el deute tributari o col·laboren en la investigació judicial.

La reforma que es du a terme en els delictes contra la Seguretat Social afecta el tipus bàsic per a reduir la quantia a partir de la qual la infracció és constitutiva de delicte i facilitar-ne les regularitzacions. Amb un esquema semblant a l'utilitzat per a la regulació del delicte fiscal, s'introdueix un tipus agreujat que permet la persecució de trames societàries darrere de les quals s'oculta el verdader empresari per a eludir el pagament de quotes a la Seguretat Social dels seus treballadors. Paral·lelament, s'introdueix un tipus específic per a la penalització de les defraudacions en prestacions del sistema de la Seguretat Social per mitjà d'un tractament penal diferenciat de l'obtenció fraudulenta

d'ajudes i subvencions, que oferix una resposta eficaç davant dels supòsits de frau amb pèrdua greu per al patrimoni de la Seguretat Social. També en este cas es fixa un tipus agreujat amb el qual es fa front a les noves formes d'organització delictiva dedicades a estes activitats o que les propicien, empreses fictícies creades amb l'únic fi d'obtindre prestacions del sistema.

També es du a terme una modificació dels delictes contra els drets dels treballadors previstos en el títol XV del Codi Penal, per a sancionar els que incomplixen de manera greu la normativa laboral amb conductes que, a més, suposen una injusta competència deslleial respecte a les empreses, els emprenedors i els treballadors autònoms que sí que siguen complidors de les seues obligacions legals.

Finalment, dins del conjunt de mesures proposades per a dotar de transparència el sector públic i enfortir la confiança en les institucions públiques, s'establix un nou tipus penal per a sancionar les conductes d'ocultació, simulació i falsejament dels comptes públics.

II

En primer lloc, es modifica la regulació de la responsabilitat penal de les persones jurídiques amb la finalitat d'incloure partits polítics i sindicats dins del règim general de responsabilitat, suprimint la referència a estos que fins ara contenia l'excepció regulada en l'apartat 5 de l'article 31 bis del Codi Penal. D'esta manera se supera la percepció d'impunitat d'estos dos actors de la vida política que traslladava la regulació anterior, i s'estén a estos, en els supòsits que establix la llei, la responsabilitat per les actuacions il·lícites comeses pel seu compte i en benefici seu, pels seus representants legals i administradors, o pels sotmesos a l'autoritat dels anteriors quan no hi haja hagut un control adequat sobre ells.

III

En segon lloc, s'efectuen millores tècniques en la tipificació dels delictes contra la hisenda pública en l'article 305 del Codi Penal, que tenen com a objecte facilitar la persecució d'estos delictes i corregir algunes deficiències advertides en la seua aplicació.

Una primera modificació ha consistit a configurar la regularització de la situació tributària com el verdader revers del delicte, de manera que, amb la regularització, siga neutralitzat no només el desvalor de l'acció, amb una declaració completa i veraç, sinó també el desvalor del resultat per mitjà del pagament complet del deute tributari i no solament de la quota tributària, com ocorre actualment.

Esta nova configuració de la regularització fa que esta guarde una relació d'equivalència pràctica amb el pagament tempestiu de l'impost, tal com han destacat tant la Fiscalia General de l'Estat com el Tribunal Suprem, que de forma molt expressiva s'han referit a la regularització com el *ple retorn a la legalitat* que posa fi a la lesió provisional del bé jurídic protegit produïda per la defraudació consumada amb l'incompliment inicial de les obligacions tributàries.

En coherència amb esta nova configuració legal de la regularització tributària com el revers del delicte que neutralitza completament el desvalor de la conducta i el desvalor del resultat, es considera que la regularització de la situació tributària fa desaparèixer l'injust derivat de l'incompliment inicial de l'obligació tributària, i així es reflectix en la nova redacció del tipus delictiu que lliga eixa tornada a la legalitat a la desaparició de la reprovació penal. Esta modificació es complementa amb la de l'apartat 4 relativa a la regularització suprimint les mencions que la conceptuaven com una excusa absolutòria.

S'introdueix un nou apartat que permet a l'Administració tributària continuar amb el procediment administratiu de cobrament del deute tributari a pesar de la litispendència del procés penal. Amb esta reforma es tracta d'eliminar situacions de privilegi i situar el presumpte delinqüent en la mateixa posició que qualsevol altre deutor tributari i, al mateix temps, s'incrementa l'eficàcia de l'actuació de control de l'Administració: només amb la litispendència del procés judicial no es paralitza l'acció de cobrament, però podrà paralitzar-la el jutge sempre que es garantisca el pagament del deute o que el jutge

considere que es podrien produir danys de reparació impossible o difícil. I també s'atén una exigència de l'ordenament comunitari, ja que les autoritats comunitàries estan reclamant a Espanya una reforma del seu sistema legal perquè l'existència del procés penal no paralitze l'acció de cobrament dels deutes tributaris que constitueixen recursos propis de la Unió Europea.

En relació amb la determinació de la quota tributària defraudada, la reforma introdueix dos modificacions rellevants. D'una part, aclaria que la quantia defraudada en l'àmbit d'ingressos de la hisenda de la Unió Europea es determinarà per relació a l'any natural. D'altra part, s'introdueix una regla especial per a poder perseguir les trames de criminalitat organitzada de forma immediata des del moment en què la defraudació supere la quantia mínima determinant del delictes.

Es preveu també una atenuació de la pena quan els presumptes responsables dels delictes reconeixen la seua comissió i satisfan íntegrament el deute tributari o bé col·laboren amb les autoritats per a l'aclariment dels fets i, si és el cas, la identificació o captura d'altres responsables, sempre que el reconeixement, pagament i cooperació es produïsquen en un breu espai de temps.

També dins dels delictes contra la hisenda pública, es preveu un nou tipus agreujat en l'article 305 bis per a tipificar les conductes de més gravetat o de més complexitat en el seu descobriment, que se sancionen amb una pena màxima de sis anys, la qual cosa, per aplicació de l'article 131 del Codi Penal, comportaria l'augment del termini de prescripció a deu anys per a dificultar la impunitat d'estes conductes greus pel pas del temps. Es consideren supòsits agreujats aquells en què la quantia de la quota defraudada supere els sis-cents mil euros, límit quantitatiu apuntat per la jurisprudència; aquells en què la defraudació es comet en el si d'una organització o d'un grup criminal; o aquells en què la utilització de persones, negocis, instruments o territoris dificulte la determinació de la identitat o patrimoni del verdader obligat tributari o responsable del delictes o la quantia defraudada. Amb la referència expressa a paradisos fiscals i territoris de tributació nul·la, es dota el precepte de major certesa i seguretat jurídica, atés que es tracta de conceptes ja definits en la disposició addicional primera de la Llei 36/2006, de 29 de novembre, de mesures per a la prevenció del frau fiscal.

A més, es modifica la redacció de l'article 306 del Codi Penal per a aclarir la diferència de la conducta típica amb la prevista en l'apartat 3 de l'article 305, i per a refundre els actuals articles 306 i 309 en un sol precepte. Els casos en què la defraudació no arribe als cinquanta mil euros, però supere els quatre mil euros, són castigats com a delictes en l'apartat 3 de l'article 305 i en l'article 306, amb la qual cosa desapareix la tipificació com a falta dels actuals articles 627 i 628.

Finalment, es modifica l'article 310 bis del Codi Penal a causa de la necessitat d'harmonitzar la penalitat imposada a les persones jurídiques responsables de delictes contra la hisenda pública amb la ja prevista per a les persones físiques responsables dels mateixos delictes, de manera que, d'una banda, s'introdueix en la lletra b) la pena de multa del doble al quàdruple en els supòsits agreujats la regulació dels quals es proposa en el nou article 305 bis i, d'una altra banda, s'afeg un nou segon paràgraf en el qual es preveu la imposició a les persones jurídiques responsables d'estos delictes de les penes que la lletra f), de l'apartat 7 de l'article 33, preveu amb caràcter general i que l'apartat 1 de l'article 305 imposa ja per a les persones físiques.

IV

Quant als delictes contra la Seguretat Social, es reforma l'article 307 del Codi Penal a fi de reduir a cinquanta mil euros la quantia que estableix el tipus delictiu com a condició objectiva de punibilitat. La fixació del límit s'ha de fer d'acord amb criteris econòmics, polítics i socials. La realitat social i econòmica actual posa en relleu la necessitat d'actuar, amb més contundència, davant de les conductes presumptament delictives i trames organitzades que posen en perill la sostenibilitat financera del sistema de la Seguretat Social. La reducció de la quantia del tipus delictiu permet que siguen objecte de punibilitat penal fets que actualment només són sancionables administrativament i que són objecte

d'una contundent condemna social en moments d'especial dificultat econòmica en l'àmbit empresarial com els actuals.

En la pràctica es donen supòsits en què s'interpreta que no hi ha delictes contra la Seguretat Social només pel fet que s'hagen presentat els documents de cotització, sense entrar a valorar si són veraçs i complets. També és freqüent que en els supòsits de defraudació en què intervenen persones interposades, precisament, la presentació de documents de cotització aparentment correctes forma part de l'engany. Per això, s'ha afegit un últim incís per a aclarir que la mera presentació dels documents de cotització no exclou la defraudació si esta queda acreditada per altres fets. L'incís no suposa cap modificació conceptual, sinó que tracta de fixar la interpretació autèntica de la norma.

L'incís s'ha inclòs també en l'article 305, referit al delictes contra la hisenda pública, per a evitar que la seua absència es puga interpretar en el sentit que la mera presentació de declaracions o autoliquidacions exclou en tot cas la defraudació.

S'introdueix, igualment, un nou tipus agreujat en supòsits de conductes especialment greus per la quantia eludida o altres circumstàncies concurrents d'especial entitat, com la utilització de societats o persones interposades per a ocultar els veritables responsables del pagament de les quotes de Seguretat Social, i que justifiquen una sanció penal més gran. L'agreujament de la pena comporta l'ampliació del període de prescripció del delictes, fonamental en estos casos per la seua complexitat de detecció difícil i tardana, i que amb l'ampliació de la pena màxima a sis anys de presó, un any més que l'actualment vigent, amplia el termini de prescripció a deu anys.

Tant per al tipus ordinari com per a l'agreujat s'ha considerat procedent arrearar de manera expressa la imposició al responsable de les penes accessòries de pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social, la duració de les quals variarà en atenció a la gravetat del tipus.

De forma paral·lela al delictes contra la hisenda pública, es configura la regularització de la situació davant de la Seguretat Social com el revers del delictes que neutralitza completament el desvalor de la conducta i el desvalor del resultat, de manera que fa desaparèixer el caràcter delictiu de l'incompliment inicial de l'obligació amb la Seguretat Social.

També es modifica l'article 308 del Codi Penal relatiu al frau d'ajudes o subvencions de les administracions públiques o de la Seguretat Social. A causa de l'antic concepte de subvenció i de determinades interpretacions jurisprudencials, s'ha arribat a considerar com a subvenció la prestació i el subsidi de desocupació. Amb això, s'han entés que en estos casos només hi havia defraudació quan la quantia superava la xifra de cent vint mil euros, i quedaven despenalitzats els altres casos. Per això, es reforma l'article 308 del Codi Penal per a mantindre dins de la regulació del frau de subvencions únicament les ajudes i subvencions de les administracions públiques quan la quantia supere la xifra de cent vint mil euros. Quan es tracte de prestacions del sistema de la Seguretat Social, els comportaments defraudatoris es tipifiquen en un nou precepte, l'article 307 ter, que els castiga amb una penalitat ajustada a la gravetat del fet: presó de sis mesos a tres anys en els supòsits ordinaris; multa de la mateixa quantitat al sèxtuple en els casos que no tinguen especial gravetat; i presó de dos a sis anys i multa de la mateixa quantitat al sèxtuple en els supòsits agreujats. En tots els casos es preveu, a més, la imposició al responsable de la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social. Esta solució permet donar un tractament penal millor a les conductes fraudulentas contra la Seguretat Social, i evita el risc d'impunitat d'aquells fraus greus que fins ara no superaven el límit quantitatiu establert.

L'article 307 ter, en el tractament específic que fa d'estes conductes fraudulentas, també facilita la persecució de les noves trames organitzades de frau contra la Seguretat Social que, per mitjà de la creació d'empreses fictícies, tenen com única finalitat l'obtenció de prestacions del sistema amb el consegüent agreujament de la pena.

V

L'actual configuració del delictes contra els drets dels treballadors contingut en l'article 311 del Codi Penal, en atenció als elements subjectius requerits per a la concurrència de l'il·lícit, dificulta l'aplicació del tipus penal a l'hora d'exigir responsabilitats als qui, de forma col·lectiva, incomplixen les obligacions que els corresponen en relació amb l'assegurament obligatori, o a propòsit de les autoritzacions preceptives per a treballar d'aquells als quals donen ocupació en la seua activitat empresarial.

Qui, de forma massiva o col·lectiva, recorre a la utilització de treballadors sense haver formalitzat la seua incorporació al sistema de la Seguretat Social que els corresponga, o sense haver obtingut la preceptiva autorització per a treballar en el cas dels estrangers que ho necessiten, ha de merèixer la sanció penal corresponent.

Els perjudicats ocasionats per estes conductes són evidents. D'una banda, la negació dels drets que en matèria de Seguretat Social puguen correspondre als treballadors pel període en què presten els seus servicis de forma irregular. D'una altra, els perniciosos efectes que presenta per a les relacions econòmiques i empresarials el fet que hi haja qui produïx béns i servicis a uns costos laborals molt inferiors als que han de suportar els altres que ho fan complint amb les seues obligacions legals en la matèria, la qual cosa distorsiona la competitivitat i desincentiva la iniciativa empresarial.

Si la conducta és greu en tot cas, i per això ja es condemna com a tal en l'àmbit administratiu, la sanció penal es fa dependre d'un determinat nombre de treballadors ocupats i afectats, d'acord amb la limitació de la sanció punitiva als comportaments més greus.

La mateixa gravetat d'estes conductes motiva que la sanció s'amplie fins a la possible imposició d'una pena màxima de sis anys de presó, la qual cosa permet de nou incrementar el termini de prescripció fins als deu anys.

VI

Es modifica l'article 398 del Codi Penal per a excloure del tipus els certificats relatius a la Seguretat Social i a la hisenda pública. No és infreqüent la falsificació dels certificats de situació de cotització per les empreses deutes de la Seguretat Social que, com a contractistes o subcontractistes, remeten a les empreses principals o contractistes en el marc de la relació jurídica de les contractes o subcontractes. Havent-hi un tipus penal propi de falsedat de certificats, sorgia el dubte de si estes conductes s'havien de qualificar com a falsedat en document oficial comesa per particulars, o com a falsedat de certificats comés per particulars. S'ha estimat convenient una nova redacció de l'article 398 al qual es remet l'article 399 del Codi Penal, que restringisca la seua aplicació a la falsedat de certificats de menor transcendència i que excloga expressament qualsevol certificat relatiu a la Seguretat Social i a la hisenda pública, atesa la transcendència en el tràfic jurídic de certificats falsos en l'àmbit tributari i de la Seguretat Social.

VII

Finalment, s'inclou un nou article 433 bis la finalitat del qual és dotar de la màxima transparència el sector públic i garantir la confiança en la veracitat de la informació que reflectix la situació econòmica de les administracions i entitats públiques.

Amb esta finalitat se sanciona l'autoritat o el funcionari públic que falsege la comptabilitat, els documents o la informació que hagen de reflectir la seua situació econòmica, quan això es duga a terme d'una manera idònia per a causar un perjudic econòmic a l'entitat pública de la qual depenga. La norma incorpora una regla que soluciona els problemes de possible concurs d'este delictes amb el de falsedat documental, d'aplicació preferent, i per això serà aplicable en particular a la falsificació i falsedat de documents interns que, no obstant això, són rellevants per a l'adopció de decisions de transcendència econòmica.

Així mateix, es tipifica el falsejament de la informació de rellevància econòmica que no forma inicialment part d'un document, però que hi troba un reflex posterior. D'esta manera se solucionen els problemes de tipicitat que es poden plantejar quan l'autor no emet el document fals, sinó que es limita a introduir la informació falsa que després queda incorporada a un suport documental escrit o d'una altra naturalesa.

I, amb la mateixa finalitat, es tipifica la facilitació d'eixa informació falsa a tercers, quan tal conducta és idònia per a causar un perjudicament econòmic a l'Administració.

Totes estes conductes, en la mesura que no es tracte de supòsits de falsificació de documents públics o oficials –castigats pels articles 390 i 393 del Codi Penal–, es castiguen amb penes de multa i inhabilitació, i pena de presó en el supòsit de causació efectiva del perjudicament econòmic.

Article únic. *Modificació de la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.*

La Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal, queda modificada així:

U. Es modifica el paràgraf primer de l'apartat 5 de l'article 31 bis, que queda redactat així:

«5. Les disposicions relatives a la responsabilitat penal de les persones jurídiques no seran aplicables a l'Estat, a les administracions públiques territorials i institucionals, als organismes reguladors, a les agències i entitats públiques empresarials, a les organitzacions internacionals de dret públic, ni a aquelles altres que exercisquen potestats públiques de sobirania, administratives o quan es tracte de societats mercantils estatals que executen polítiques públiques o presten servicis d'interés econòmic general.
(...)»

Dos. L'article 305 queda redactat de la manera següent:

«1. Qui, per acció o omissió, defraude la hisenda pública estatal, autonòmica, foral o local, eludint el pagament de tributs, quantitats retingudes o que s'haurien hagut de retindre o ingressos a compte, obtenint indegudament devolucions o disfrutant de beneficis fiscals de la mateixa manera, sempre que la quantia de la quota defraudada, l'import no ingressat de les retencions o ingressos a compte o de les devolucions o beneficis fiscals indegudament obtinguts o disfrutats excedisca els cent vint mil euros, serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa de la mateixa quantitat al sèxtuple de l'esmentada, llevat que haja regularitzat la seua situació tributària en els termes de l'apartat 4 del present article.

La mera presentació de declaracions o autoliquidacions no exclou la defraudació, quan esta s'acredite per altres fets.

A més de les penes indicades, s'imposarà al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de tres a sis anys.

2. A l'efecte de determinar la quantia mencionada en l'apartat anterior:

a) Si es tracta de tributs, retencions, ingressos a compte o devolucions, periòdics o de declaració periòdica, es tindrà en compte el que s'ha defraudat en cada període impositiu o de declaració, i si estos són inferiors a dotze mesos, l'import del que s'ha defraudat es referirà a l'any natural. No obstant això, en els casos en què la defraudació es duga a terme en el si d'una organització o d'un grup criminal, o per persones o entitats que actuen sota l'aparença d'una activitat econòmica real sense dur-la a terme de manera efectiva, el delicte serà perseguible des del mateix moment en què s'arribe a la quantitat fixada en l'apartat 1.

b) En els altres supòsits, la quantia es considerarà referida a cada un dels diferents conceptes pels quals un fet imposable siga susceptible de liquidació.

3. Les mateixes penes s'imposaran quan les conductes descrites en l'apartat 1 d'este article es cometen contra la hisenda de la Unió Europea, sempre que la quantia defraudada excedisca els cinquanta mil euros en el termini d'un any natural. No obstant això, en els casos en què la defraudació es duga a terme en el si d'una organització o d'un grup criminal, o per persones o entitats que actuen sota l'aparença d'una activitat econòmica real sense realitzar-la de manera efectiva, el delicte serà perseguible des del mateix moment en què s'arribe a la quantitat fixada en este apartat.

Si la quantia defraudada no supera els cinquanta mil euros, però excedix els quatre mil, s'imposarà una pena de presó de tres mesos a un any o una multa de la mateixa quantitat al triple de l'esmentada quantia i la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de sis mesos a dos anys.

4. Es considerarà regularitzada la situació tributària quan l'obligat tributari haja procedit al complet reconeixement i pagament del deute tributari, abans que l'Administració tributària li haja notificat l'inici d'actuacions de comprovació o investigació tendents a la determinació dels deutes tributaris objecte de la regularització o, en el cas que estes actuacions no s'hagen produït, abans que el Ministeri Fiscal, l'Advocacia de l'Estat o el representant processal de l'Administració autonòmica, foral o local de què es tracte, interpose querella o denúncia dirigida contra aquell, o abans que el Ministeri Fiscal o el jutge d'instrucció realitzen actuacions que els permeten tindre coneixement formal de la iniciació de diligències.

Així mateix, els efectes de la regularització que estableix el paràgraf anterior seran aplicables quan se satisfacen deutes tributaris una vegada prescrit el dret de l'Administració a la seua determinació en via administrativa.

La regularització per l'obligat tributari de la seua situació tributària impedirà que siga perseguit per les possibles irregularitats comptables o altres falsedats instrumentals que, exclusivament en relació amb el deute tributari objecte de regularització, este puga haver comés amb caràcter previ a la regularització de la seua situació tributària.

5. Quan l'Administració tributària aprecie indicis d'haver-se comés un delicte contra la hisenda pública, podrà liquidar de forma separada, d'una banda, els conceptes i quanties que no es troben vinculats amb el possible delicte contra la hisenda pública, i, d'una altra, els que es troben vinculats amb el possible delicte contra la hisenda pública.

La liquidació indicada en primer lloc en el paràgraf anterior seguirà la tramitació ordinària i se subjectarà al règim de recursos propis de tota liquidació tributària. I la liquidació que, si és el cas, derive d'aquells conceptes i quanties que es troben vinculats amb el possible delicte contra la hisenda pública seguirà la tramitació que a este efecte estableisca la normativa tributària, sense perjuí que finalment s'ajuste al que es decidisca en el procés penal.

L'existència del procediment penal per delicte contra la hisenda pública no paraitzarà l'acció de cobrament del deute tributari. L'Administració tributària podrà iniciar les actuacions dirigides al cobrament, llevat que el jutge, d'ofici o a instància de part, haja acordat la suspensió de les actuacions d'execució, amb la prestació prèvia de la garantia. Si no es poguera prestar garantia en tot o en part, excepcionalment el jutge podrà acordar la suspensió amb dispensa total o parcial de garanties si aprecia que l'execució pot ocasionar danys irreparables o de molt difícil reparació.

6. Els jutges i tribunals podran imposar a l'obligat tributari o a l'autor del delicte la pena inferior en un o dos graus, sempre que, abans que transcórreguen dos mesos des de la citació judicial com a imputat satisfaga el deute tributari i reconega judicialment els fets. Això serà aplicable igualment respecte d'altres partícips en el delicte diferents de l'obligat tributari o de l'autor del delicte, quan col·laboren activament per a l'obtenció de proves decisives per a la identificació o captura

d'altres responsables, per al complet esclariment dels fets delictius o per a la determinació del patrimoni de l'obligat tributari o d'altres responsables del delictes.

7. En els procediments pel delictes tipificat en este article, per a l'execució de la pena de multa i la responsabilitat civil, que comprendrà l'import del deute tributari que l'Administració tributària no haja liquidat per prescripció o una altra causa legal en els termes que establix la Llei 58/2003, General Tributària, de 17 de desembre, inclosos els seus interessos de demora, els jutges i tribunals demanaran l'auxili dels servicis de l'Administració tributària que actuarà exigint pel procediment administratiu de constrenyiment en els termes establits en l'esmentada llei.»

Tres. S'afig l'article 305 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. El delictes contra la hisenda pública serà castigat amb la pena de presó de dos a sis anys i multa del doble al sèxtuple de la quota defraudada quan la defraudació es cometa concorrent-hi alguna de les circumstàncies següents:

- a) Que la quantia de la quota defraudada excedisca els sis-cents mil euros.
- b) Que la defraudació s'haja comés en el si d'una organització o d'un grup criminal.
- c) Que la utilització de persones físiques o jurídiques o ens sense personalitat jurídica interposats, negocis o instruments fiduciaris o paradisos fiscals o territoris de nul·la tributació oculte o dificulte la determinació de la identitat de l'obligat tributari o del responsable del delictes, la determinació de la quantia defraudada o del patrimoni de l'obligat tributari o del responsable del delictes.

2. Als supòsits descrits en el present article els seran aplicables totes les altres determinacions contingudes en l'article 305.

En estos casos, a més de les penes indicades, s'imposarà al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de quatre a huit anys.»

Quatre. L'article 306 queda redactat de la manera següent:

«Qui per acció o omissió defraude els pressupostos generals de la Unió Europea o d'altres administrats per esta, en quantia superior a cinquanta mil euros, eludint, fora dels casos previstos en l'apartat 3 de l'article 305, el pagament de quantitats que s'hagen d'ingressar, donant als fons obtinguts una aplicació diferent d'aquella a la qual estaven destinats o obtenint indegudament fons falsejant les condicions requerides per a la seua concessió o ocultant les que ho haurien impedit, serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa de la mateixa quantitat al sèxtuple de l'esmentada.

Si la quantia defraudada o aplicada indegudament no superara els cinquanta mil euros, però excedix els quatre mil, s'imposarà una pena de presó de tres mesos a un any o multa de la mateixa quantitat al triple de la mencionada i la pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de sis mesos a dos anys.»

Cinc. L'article 307 queda redactat de la manera següent:

«1. Qui, per acció o omissió, defraude a la Seguretat Social eludint el pagament de les quotes d'esta i conceptes de recaptació conjunta, obtenint indegudament devolucions d'estes o gaudint de deduccions per qualsevol concepte així mateix de forma indeguda, sempre que la quantia de les quotes defraudades o de les devolucions o deduccions indegudes excedisca els cinquanta mil euros, serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i una multa de la mateixa quantitat al sèxtuple de l'esmentada llevat que haja regularitzat la seua situació davant de la Seguretat Social en els termes de l'apartat 3 del present article.

La mera presentació dels documents de cotització no exclou la defraudació, quan esta s'acredite per altres fets.

A més de les penes indicades, s'imposarà al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de tres a sis anys.

2. Als efectes de determinar la quantia mencionada en l'apartat anterior caldrà ajustar-se a l'import total defraudat durant quatre anys naturals.

3. Es considerarà regularitzada la situació davant de la Seguretat Social quan l'obligat davant de la Seguretat Social haja procedit al complet reconeixement i pagament del deute abans que se li haja notificat la iniciació d'actuacions inspectores dirigides a la determinació d'eixos deutes o, en el cas que estes actuacions no s'hagueren produït, abans que el Ministeri Fiscal o el lletrat de la Seguretat Social interpose querella o denúncia dirigida contra aquell o abans que el Ministeri Fiscal o el jutge d'instrucció realitzen actuacions que els permeten tindre coneixement formal de la iniciació de diligències.

Així mateix, els efectes de la regularització que estableix el paràgraf anterior seran aplicables quan se satisfacen deutes davant de la Seguretat Social una vegada prescrit el dret de l'Administració a la seua determinació en via administrativa.

La regularització de la situació davant de la Seguretat Social impedirà que al subjecte esmentat se'l perseguisca per les possibles irregularitats comptables o altres falsedats instrumentals que, exclusivament en relació amb el deute objecte de regularització, este puga haver comés amb caràcter previ a la regularització de la seua situació.

4. L'existència d'un procediment penal per delictes contra la Seguretat Social no paraitzarà el procediment administratiu per a la liquidació i el cobrament del deute contret amb la Seguretat Social, llevat que el jutge ho acorde després de la prestació de garantia. En el cas que no es puga prestar garantia en tot o en part, el jutge, amb caràcter excepcional, podrà acordar la suspensió amb dispensa total o parcial de les garanties, en el cas que aprecie que l'execució pot ocasionar danys irreparables o de molt difícil reparació. La liquidació administrativa s'ajustarà finalment al que es decidisca en el procés penal.

5. Els jutges i tribunals podran imposar a l'obligat davant de la Seguretat Social o a l'autor del delictes la pena inferior en un o dos graus, sempre que, abans que transcórreguen dos mesos des de la citació judicial com a imputat, satisfaga el deute amb la Seguretat Social i reconega judicialment els fets. Això serà aplicable igualment respecte d'altres partícips en el delictes diferents del deutor a la Seguretat Social o de l'autor del delictes, quan col·laboren activament per a l'obtenció de proves decisives per a la identificació o captura d'altres responsables, per al complet esclariment dels fets delictius o per a la determinació del patrimoni de l'obligat davant de la Seguretat Social o d'altres responsables del delictes.

6. En els procediments pel delictes tipificat en este article, per a l'execució de la pena de multa i la responsabilitat civil, que comprendrà l'import del deute davant de la Seguretat Social que l'Administració no haja liquidat per prescripció o una altra causa legal, inclosos els seus interessos de demora, els jutges i tribunals demanaran l'auxili dels servicis de l'Administració de la Seguretat Social que actuarà exigint pel procediment administratiu de constrenyiment.»

Sis. S'introdueix un nou 307 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. El delictes contra la Seguretat Social serà castigat amb la pena de presó de dos a sis anys i multa del doble al sèxtuple de la quantia quan en la comissió del delictes concórrega alguna de les circumstàncies següents:

a) Que la quantia de les quotes defraudades o de les devolucions o deduccions indegudes excedisca els cent vint mil euros.

b) Que la defraudació s'haja comés en el si d'una organització o d'un grup criminal.

c) Que la utilització de persones físiques o jurídiques o ens sense personalitat jurídica interposats, negocis o instruments fiduciaris o paradisos fiscals o territoris de tributació nul·la oculte o dificulte la determinació de la identitat de l'obligat davant de la Seguretat Social o del responsable del delictes, la determinació de la quantia defraudada o del patrimoni de l'obligat davant de la Seguretat Social o del responsable del delictes.

2. Als supòsits descrits en el present article els seran aplicables totes les altres determinacions contingudes en l'article 307.

3. En estos casos, a més de les penes indicades, s'imposarà al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de quatre a huit anys.»

Set. S'introdueix un nou article 307 ter, amb la redacció següent:

«1. Qui obtinga, per a si o per a un altre, el gaudi de prestacions del sistema de la Seguretat Social, la prolongació indeguda d'este, o facilite a altres la seua obtenció, per mitjà de l'error provocat amb la simulació o tergiversació de fets, o l'ocultació conscient de fets dels quals tenia el deure d'informar, causant amb això un perjudici a l'Administració pública, serà castigat amb la pena de sis mesos a tres anys de presó.

Quan els fets, a la vista de l'import defraudat, dels mitjans emprats i de les circumstàncies personals de l'autor, no presenten especial gravetat, seran castigats amb una pena de multa de la mateixa quantitat al sextuple.

A més de les penes indicades, s'imposarà al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de tres a sis anys.

2. Quan el valor de les prestacions siga superior als cinquanta mil euros o hi haja concorregut qualsevol de les circumstàncies a les quals es referixen les lletres b) o c) de l'apartat 1 de l'article 307 bis, s'imposarà una pena de presó de dos a sis anys i multa de la mateixa quantitat al sextuple.

En estos casos, a més de les penes indicades, s'imposarà al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtenir subvencions i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de quatre a huit anys.

3. Quedarà exempt de responsabilitat criminal en relació amb les conductes descrites en els apartats anteriors qui reintegre una quantitat equivalent al valor de la prestació rebuda incrementada en un interès anual equivalent a l'interès legal dels diners augmentat en dos punts percentuals, des del moment que les va percebre, abans que se li haja notificat la iniciació d'actuacions d'inspecció i control en relació amb estes o, en el cas que tals actuacions no s'hagen produït, abans que el Ministeri Fiscal, l'Advocacia de l'Estat, el lletrat de la Seguretat Social, o el representant de l'Administració autonòmica o local de què es tracte, interpose querella o denúncia dirigida contra aquell o abans que el Ministeri Fiscal o el jutge d'instrucció realitzen actuacions que els permeten tindre coneixement formal de la iniciació de diligències.

L'exempció de responsabilitat penal, establida en el paràgraf anterior, s'aplicarà igualment al subjecte esmentat per les possibles falsedats instrumentals que, exclusivament en relació amb les prestacions defraudades objecte de reintegrament, este puga haver comés amb caràcter previ a la regularització de la seua situació.

4. L'existència d'un procediment penal per algun dels delictes dels apartats 1 i 2 d'este article no impedirà que l'Administració competent exigisca el reintegrament per via administrativa de les prestacions obtingudes indegudament. L'import que haja de ser reintegrat es considerarà fixat provisionalment per l'Administració, i s'ajustarà després al que finalment es resolga en el procés penal.

El procediment penal tampoc paralitzarà l'acció de cobrament de l'Administració competent, que podrà iniciar les actuacions dirigides al cobrament llevat que el jutge, d'ofici o a instància de part, haja acordat la suspensió de les actuacions d'execució després de la prestació de garantia. Si no es pot prestar garantia en tot o en part, excepcionalment el jutge podrà acordar la suspensió amb dispensa total o parcial de garanties si aprecia que l'execució pot ocasionar danys irreparables o de reparació molt difícil.

5. En els procediments pel delictes determinats en este article, per a l'execució de la pena de multa i de la responsabilitat civil, els jutges i tribunals demanaran l'auxili dels serveis de l'Administració de la Seguretat Social, que actuarà exigint pel procediment administratiu de constreyniment.

6. Serà aplicable als supòsits regulats en este article el que disposa l'apartat 5 de l'article 307 del Codi Penal.»

Huit. L'article 308 queda redactat de la manera següent:

«1. El qui obtinga subvencions o ajudes de les administracions públiques en una quantitat o per un valor superior a cent vint mil euros falsejant les condicions requerides per a la seua concessió o ocultant les que ho haurien impedit serà castigat amb la pena de presó d'un a cinc anys i multa de la mateixa quantitat al sèxtuple del seu import llevat que duga a terme el reintegrament a què es referix l'apartat 5 d'este article.

2. Les mateixes penes s'imposaran a qui, en el desenrotllament d'una activitat sufragada totalment o parcialment amb fons de les administracions públiques, els aplique en una quantitat superior a cent vint mil euros a fins diferents d'aquells per als quals la subvenció o ajuda va ser concedida llevat que duga a terme el reintegrament a què es referix l'apartat 5 d'este article.

3. A més de les penes indicades, s'imposarà al responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir de beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant un període de tres a sis anys.

4. Per a la determinació de la quantitat defraudada caldrà ajustar-se a l'any natural i haurà de tractar-se de subvencions o ajudes obtingudes per al foment de la mateixa activitat privada subvencionable, encara que procedisquen de diferents administracions o entitats públiques.

5. Es considerarà fet el reintegrament al qual es referixen els apartats 1 i 2 quan el perceptor de la subvenció o ajuda torne les subvencions o ajudes percebudes o aplicades indegudament, incrementades en l'interés de demora aplicable en matèria de subvencions des del moment en què les va percebre, i es duga a terme abans que s'haja notificat la iniciació d'actuacions de comprovació o control en relació amb eixes subvencions o ajudes o, en el cas que tals actuacions no s'hagen produït, abans que el Ministeri Fiscal, l'Advocacia de l'Estat o el representant de l'Administració autonòmica o local de què es tracte, interpose querella o denúncia dirigida contra aquell, o abans que el Ministeri Fiscal o el jutge d'instrucció realitzen actuacions que els permeten tindre coneixement formal de la iniciació de diligències. El reintegrament impedirà que al subjecte esmentat se'l perseguisca per les possibles falsedats instrumentals que, exclusivament en relació amb el deute objecte de regularització, este poguera haver comés amb caràcter previ a la regularització de la seua situació.

6. L'existència d'un procediment penal per algun dels delictes dels apartats 1 i 2 d'este article no impedirà que l'Administració competent exigisca el reintegrament per via administrativa de les subvencions o ajudes aplicades indegudament. L'import que haja de ser reintegrat es considerarà fixat provisionalment per l'Administració, i s'ajustarà després al que finalment es resolga en el procés penal.

El procediment penal tampoc paralitzarà l'acció de cobrament de l'Administració, que podrà iniciar les actuacions dirigides al cobrament, llevat que el jutge, d'ofici o

a instància de part, haja acordat la suspensió de les actuacions d'execució després de la prestació de garantia. Si no es pot prestar garantia en tot o en part, excepcionalment, el jutge podrà acordar la suspensió amb dispensa total o parcial de garanties si aprecia que l'execució pot ocasionar danys irreparables o de reparació molt difícil.

7. Els jutges i tribunals podran imposar al responsable d'este delictes la pena inferior en un o dos graus, sempre que, abans que transcórreguen dos mesos des de la citació judicial com a imputat, duga a terme el reintegrament a què es referix l'apartat 5 i reconega judicialment els fets. Això serà aplicable igualment respecte d'altres partícips en el delictes diferents de l'obligat al reintegrament o de l'autor del delictes, quan col·laboren activament per a l'obtenció de proves decisives per a la identificació o captura d'altres responsables, per al complet esclariment dels fets delictius o per a la determinació del patrimoni de l'obligat o del responsable del delictes.»

Nou. L'article 310 bis queda redactat de la manera següent:

«Quan, d'acord amb el que estableix l'article 31 bis, una persona jurídica siga responsable dels delictes arrellegats en este títol, se li imposaran les penes següents:

a) Multa de la mateixa quantitat al doble de la defraudada o obtinguda indegudament, si el delictes comés per la persona física té determinada una pena de presó de més de dos anys.

b) Multa del doble al quàdruple de la quantitat defraudada o obtinguda indegudament, si el delictes comés per la persona física té determinada una pena de presó de més de cinc anys.

c) Multa de sis mesos a un any, en els supòsits arrellegats en l'article 310.

A més de les assenyalades, s'imposarà a la persona jurídica responsable la pèrdua de la possibilitat d'obtindre subvencions o ajudes públiques i del dret a gaudir dels beneficis o incentius fiscals o de la Seguretat Social durant el període de tres a sis anys. Es podrà imposar la prohibició per a contractar amb les administracions públiques.

Ateses les regles establides en l'article 66 bis, els jutges i tribunals podran, així mateix, imposar les penes arrellegades en les lletres b), c), d), e) i g) de l'apartat 7 de l'article 33.»

Deu. L'article 311 queda redactat de la manera següent:

«Seran castigats amb les penes de presó de sis mesos a sis anys i multa de sis a dotze mesos:

1. Els qui, per mitjà d'engany o abús de situació de necessitat, imposen als treballadors al seu servici condicions laborals o de Seguretat Social que perjudiquen, suprimisquen o restringisquen els drets que tinguen reconeguts per disposicions legals, convenis col·lectius o contracte individual.

2. Els qui donen ocupació simultàniament a una pluralitat de treballadors sense comunicar la seua alta en el règim de la Seguretat Social que corresponga o, si és el cas, sense haver obtingut la corresponent autorització de treball, sempre que el nombre de treballadors afectats siga almenys de:

a) El vint-i-cinc per cent, en les empreses o centres de treball que ocupen més de cent treballadors;

b) El cinquanta per cent, en les empreses o centres de treball que ocupen més de deu treballadors i no més de cent, o

c) La totalitat dels mateixos, en les empreses o centres de treball que ocupen més de cinc i no més de deu treballadors.

3. Els qui en el supòsit de transmissió d'empreses, amb coneixement dels procediments descrits en els apartats anteriors, mantinguen les referides condicions imposades per un altre.

4. Si les conductes ressenyades en els apartats anteriors es duen a terme amb violència o intimidació, s'imposaran les penes superiors en grau.»

Onze. L'article 398 queda redactat de la manera següent:

«L'autoritat o el funcionari públic que lliure certificació falsa amb escassa transcendència en el tràfic jurídic serà castigat amb la pena de suspensió de sis mesos a dos anys.

Este precepte no serà aplicable als certificats relatius a la Seguretat Social i a la hisenda pública.»

Dotze. S'afegir l'article 433 bis, que queda redactat de la manera següent:

«1. L'autoritat o el funcionari públic que, de forma idònia per a causar un perjudicament econòmic a l'entitat pública de què depenga, i fora dels supòsits fixats en l'article 390, falsege la seua comptabilitat, els documents que hagen de reflectir la seua situació econòmica o la informació continguda en ells, serà castigat amb la pena d'inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps d'un a deu anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.

2. Amb les mateixes penes es castigarà l'autoritat o el funcionari públic que, de forma idònia per a causar un perjudicament econòmic a l'entitat pública de què depenga, facilite a tercers informació mentidora relativa a la situació econòmica d'esta o algun dels documents o informacions a què es referix l'apartat anterior.

3. Si s'arriba a causar el perjudicament econòmic a l'entitat, s'imposaran les penes de presó d'un a quatre anys, inhabilitació especial per a ocupació o càrrec públic per un temps de tres a deu anys i multa de dotze a vint-i-quatre mesos.»

Disposició addicional única. *Efectes de la declaració tributària especial.*

Es consideraran declarades dins del termini que estableix la normativa de cada tribut, respecte de cada període impositiu en què s'hagen d'imputar, les rendes no declarades inicialment, regularitzades a través de la declaració tributària especial establida en la disposició addicional primera del Reial Decret Llei 12/2012, de 30 de març, pel qual s'introdueixen diverses mesures tributàries i administratives dirigides a la reducció del dèficit públic.

Disposició derogatòria única.

1. Queden derogats els articles 309, 627 i 628 de la Llei Orgànica 10/1995, de 23 de novembre, del Codi Penal.

2. Queden derogades totes les disposicions que s'oposen al que estableix esta llei orgànica.

Disposició final primera. *Adequació de les causes d'inelegibilitat*

Les causes d'inelegibilitat que conté l'article 6 de la Llei Orgànica 5/1985, de 19 de juny, del Règim Electoral General, s'adequaran, per mitjà de l'oportuna modificació legislativa, a les derivades de les infraccions que en matèria de bon govern s'incloguen, si és el cas, en normes de rang legal.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

La present llei orgànica entrarà en vigor als vint dies de la publicació completa en el «Boletín Oficial del Estado».

Per tant,
Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei orgànica i que la facen complir.

Madrid, 27 de desembre de 2012.

JUAN CARLOS R

El president del Govern,
MARIANO RAJOY BREY